

[Sønderby]

sigt. Det er derfor tilfredsstillende for venstre, at EFs udenrigsministre så sent som den 27. marts 1984 støttede Contadorgruppens fredsbestræbelser.

Jeg skal ikke komme ind på problemerne i hvert enkelt land, men kun sige, som jeg startede med, at de økonomiske og sociale problemer i området nok er den væsentlige årsag til konflikterne. Landene har et i udviklingsbistandsregi så højt økonomisk niveau, at de ikke hører med til de fattige lande, men til trods for det har vi, som udenrigsministeren har nævnt, støtteprojekter inden for både undervisning, sundhed, drikkevand og skovbrug, fordi vi mener, at det også er ad den vej, problemerne kan løses.

Skulle jeg til sidst sige et par ord om Grenadaproblemet, må jeg også henvise til den stilling, vi tog i FN, hvor vi tog afstand fra ethvert brud på princippet om ikke-indblanding i andre landes indre anliggender, og selv en meget hurtig tilbagetrækning af styrkerne berettiger ikke til det skete. Ej heller ønsket fra befolkningsgrupperne på øen om at få denne intervention berettiger til det. Men også her viste situationen desværre, at der var en anden part, der var kommet først. Det må forespørgeren have for øje.

Riishøj (SF):

Efter at have hørt hr. Fischers tale kunne man fristes til at bruge en hel del taletid på denne herre. Det er min opfattelse, at hr. Fischer i den debat, vi har i dag, spiller nogenlunde den samme rolle, som hr. Erhard Jakobsen spiller i Sydafrikadebatterne: opstiller nogle ultrahøjreholdninger – næsten til højre for den amerikanske Reaganadministration – og fremkommer med nogle synspunkter, der er så groteske, at det vel er forkert at tage dem alvorligt.

Jeg vil hellere tage udgangspunkt i udenrigsministerens tale. Der er al mulig grund til, som hr. Gert Petersen og hr. Kjeld Olesen var inde på, netop at hæfte sig ved USAs rolle og USAs ansvar i regionen. Udenrigsministeren beskriver sådan set den aktuelle situation, de økonomiske og sociale ulykker, der er i området, rimelig korrekt; problemet er bare, at han springer ganske let og overfladisk hen over årsagerne til ulykkerne. Han henfører kun til de regionale, interne problemer, men inddrager overhovedet ikke USAs

økonomiske og strategiske interesser i området, som dog fundamentalt set er altafgørende for de problemer, der er i Centralamerika og i Latinamerika som helhed.

Udenrigsministeren nøjes med at konstatere det selvfølgelig, at roden til de enkelte konflikter i området ligger i hvert lands selvstændige og særlige historie, og han henviser til forholdene på landet og til kirkens rolle. Alt sammen er ganske korrekt, men der siges intet om, at området har haft udgifter til militæret, som har slugt enorme ressourcer, som skulle have været brugt til social udvikling, og der siges intet om, at alene importen af olie, som sælges af de amerikanske olieselskaber, i perioden 1973-80 steg fra 189 mill. dollars til 1,5 mia dollars, en ganske alvorlig stigning og en helt afgørende årsag til problemernes udvikling netop i 1970'erne. Der siges intet om de gigantiske amerikanske økonomiske interesser i Centralamerika og i Latinamerika. Er det virkelig ministerens mening, at roden til konflikterne i Centralamerika og Latinamerika ikke i sidste instans udgår fra amerikanske militære og økonomiske interesser i området? Man kan få det indtryk. Hvorfor nævnes det ikke med ét ord?

Denne høflighed fortsætter i det følgende. Det er udmærket, at udenrigsministeren tager afstand fra mineudlægningen, men hvad med at give utvetydig støtte til eksempelvis det franske initiativ til at få minerne fjernet? Hvorfor kun blive ved ord? Hvorfor intet om handlinger?

Pinligt er afsnittet om Grenada, hvor der ganske vist – og det er udmærket – tages principiel afstand fra at bruge militære invasioner som sådanne, men hvor invasionen jo indirekte forsvares, idet Cubas indflydelse oppiskes og der gives en rosende skildring af den såkaldte normalisering, der siges at være på øen. Det udhuler ministerens argumentation, og efter at have hørt hr. Fischers udlægning kan man næsten få den mistro, at den invasion støttes helhjertet. Det kunne måske være udmærket lige at få ministerens kommentar til den udlægning, som hr. Fischer gav netop på dette område. Gennem henvisningerne til Cuba og derigennem til Sovjetunionen, sammenholdt med den kraftige nedtoning af USAs altafgørende ansvar, nedtoner udenrigsministeren i virkeligheden USAs indflydelse og imødekommer meget